

Пише:
Драџан
Теџавчевић

Бризбејн, децембар 2008.

Изгубио сам отаџбину, државу, домовину, како вам драго и како већ изговарате то што сте изгубили.

Изгубио сам родно мјесто записано у родном листу којег ми више нико не тражи, изгубио сам град у којем сам проживио 30 година, адресу на којој сам становао, све сам изгубио.

Изгубио сам дјетињство и младост, тинејџерске, средњошколске и факултетске године и оне последице тога, изгубио сам радно искуство записано у радној књижици, изгубио могућност да то некада наплатим у пензионерским данима.

Изгубио сам клупу у Вилсоновом шеталишту, одмах поред Треће сарајевске гимназије, на којој је писао: "Овдје сам туцо Разу", мада ја нисам био аутор натписа.

Никад нисам носио по џеповима ножић којим би се могло урезати име на клупи.

Изгубио сам све прве и потоње љубави: Снежану, Соњу, Сању, Суниту, Дуњу, (тек да не буде на С.), Славицу, Садету, Софију и Смиљану. У Сарајеву. У СФРЈ.

Изгубио сам ентитет и идентитет па сад узалудно трагам за њима као за изгубљеним годинама као и у библиотекама за неким писцем који се презивао Пруст.

Изгубио сам вјеру да сам вјерник, а нисам невјерник па обилазим цркве и палим свијеће не бих ли се бар негде препознао.

Изгубио сам дјетињство у сталним сељакањима због очеве партијске службе и убјеђења да ће нам на сљедећој дестинацији бити боље.

Изгубио сам фотографије из тог и свих сљедећих тражења бољег и љепшег мјеста за нас.

Изгубио сам комшије јер се нисмо дуго задржавали на истим мјестима.

Изгубио сам доста драгих пријатеља, а то је болније од губљења комшије.

Изгубио сам осјећај за губитак оног што сам највише волио и бојао се да то не изгубим.

Изгубио сам споменаре, а тамо је на једној страни писало: "Снежана, 1974. поред стадиона Грбавица ми дала љубичицу".

Изгубио сам осјећај за хумор и осјећај за сјећање.

Изгубио сам навику да називам неке драге људе јер сам их неповратно изгубио.

Изгубио сам плоче и касете које сам годинама скупљао па једино, изгубљен, на сав глас задречим: "Отмијено изгубљена опклада, то ти је..."

Изгубио сам мир јер се не осјећам добро чим не памтим ни један познати број телефона.

ИЗГУБЉЕНО - НАЂЕНО

Изгубио сам и нову адресу јер ми више нико не пише.

Изгубио сам и поштару јер то више није Душан који је годинама свраћао на ракију кад би доносио мајци пензију.

Изгубио сам се као оног дана кад је Младен изгубио оловку, а ми је тражили испод клупе баш у тренутку кад је Јованка нехајно раширила ноге, у осмом разреду основне школе.

Изгубио сам најмање једно поподне и цијело паковање тоалет папира сјећајући се оловке тачно испред Јованкиних раширених бедара.

Изгубио сам родитеље. Држава ти не значи више онолико кад изгубиш родитеље, а ја сам их изгубио заједно.

Нико не говори гдје је гроб моје државе, а некако бих волио да га посјетим кад будем носио цвијеће на родитељску хумку.

Изгубио сам повјерење у људе јер ме је много њих преварило без потребе.

Изгубио сам своје мјесту у реду пред сарајевским кином "Дубровник" кад би се продавале карте за филмове са ФЕСТ-а.

Изгубио сам навику да идем у позориште јер глумци не говоре мојим матерњим језиком.

Изгубио сам зубе, покоју влас на тјемени, сјај у очима, снагу у мишицама.

Изгубио сам плакате са књижевних вечери на којима је гостовао Мирослав Антић, фотографије са концерата Џонија Штулића, улазницу за стадион ЈНА на којем је Партизан елиминисао Квинс Парк Ренџерс.

Изгубио сам ратне године од 1992. до 1995. и њих никако да пронађем на календару као доказ да сам и тада живио.

Изгубио сам чланску карту библиотеке "Хасан Кикић", поред кафане "Два рибара" и свој сто у ресторану "Кварнер", одмах поред улаза, други с лијеве стране.

Изгубио сам цртеж из блока бр. 5 из терћег разреда основне на којем сам направио аутопортрет, а учитељ помислио да сам њега насликао.

Изгубио сам потребу да разговарам па сатима ћутим или нешто пишем на папирима које већ сутра нећу моћи да пронађем.

Изгубио сам своје стрипове, свог Мирка и Славка, Команданта Марка, Жалосну Сову и Алана Форда.

Изгубио сам своје кликере које сам чувао у стакленој тегли у којој је мама кислелила паприке за зимницу.

Изгубио сам апетит и више не вечеравам него по сву ноћ тражим нешто што сам током дана изгубио.

Изгубио сам живце па се беспотребно дерем на дјецу кад дођу из школе и кажу ми да су нешто изгубили.

Изгубио сам осмјех, а то је страшно јер схватиш да више немаш никаквог оружја и да ниси спреман за одбрану.

Изгубио сам силне послове и силне зараде па се изгубљено тјешим да има и горих ствари и да су други изгубили више.

Изгубио сам камен у жучи јер су ми то на наговор извадили док још потпуно нисам изгубио здравље.

Изгубио сам fine манире па више ни властитој жени не поклањам цвијеће.

Изгубио сам све што је могло да се изгуби, а онда се чудим што се осјећам тако изгубљено.

Изгубио сам рођаке у потоњем рату, смртванице у новинама на којима су биле слике мојих школских другова, изгубио сам осјећај да плачем за њима.

Изгубио сам вријеме селећи се с краја на крај свијета у потрази за изгубљеним стварима.

Изгубио сам војну књижицу, а хтио бих да покажем како сам био редов у другој држави.

Изгубио сам своју књижару коју сам имао у предворју филозофског факултета, свог Андрића и свог Достојевског, најновије комплете који нису били за продају.

Изгубио сам похвалу са радне акције "Шамац - Сарајево" јер сам у последњем тренутку изгубио шансе да добијем ударничку значку.

Изгубио сам једно вече узалуд звиждећи испод њеног прозора.

Изгубио сам једну мелодију коју сам данима пјевушио кад бих се осјећао изгубљен.

Изгубио сам кочнице у тренуцима кад сипам црно вино у чаше и никако да се сјетим кад је вријеме да се зауставим.

Изгубио сам прилику да будем свој и да управљам својом судбином.

Изгубио сам осјећај како да поређам изгубљено и навику да то касније поправљам и преправљам.

Изгубио сам силне године биљежећи шта сам све изгубио.

Изгубио сам нит ове приче и не сјећам се откуд је све то почело.

Изгубио сам број телефона огласног простора у новинама на који сам хтио да пријавим изгубљене ствари.

П.С. Молим поштеност налазача, ако и пронађе понешто од набројаног, да ми то не покушава да врати јер исто за мене више нема ону вриједност као прије времена у којем сам то изгубио.

